

opusdei.org

Prelatens brev (januari 2013)

Jesus Kristus är sann Gud och sann människa. Detta är temat för Prelatens januaribrev som handlar om Guds Sons inkarnation i den heliga Marias jungfruliga sköte genom den Helige Ande.

2013-01-24

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Under de heliga julhögtiderna har vi besökt grottan i Betlehem många

gångar för att titta på Jesus i hans Moders armar. Vi har besökt honom för att tillbe honom, även drivna av viljan att företräda hela mänskligheten på något sätt. I dag, då det nya året börjar, läser vi rörda i mässans andra läsning några ord av den helige Paulus: *när tiden var inne sände Gud sin Son, född av en kvinna och född att stå under lagen, för att han skulle friköpa dem som står under lagen och vi få söners rätt . [1]*

I våra själar växer önskan att förmedla detta *glädjebudskap* till hela världen, som vår Fader upprepade med förnyad kraft, då Herrens födelses högtider kom. ***Vi skulle vilja att man tog väl hand om honom överallt och att man tog emot honom med tillgivenhet över hela världen. Vi har säkert försökt täcka den tystnad av likgiltighet hos dem som inte känner honom eller inte älskar honom genom att sjunga julvisor,***

***dessa populära sånger som små
och stora sjunger i alla länder där
en gammal kristen tradition finns.
Har ni märkt att de alltid talar om
att gå och se, betrakta,
Gudbarnet? Precis som herdarna
den där lycksaliga natten: De
skyndade i väg och fann Maria och
Josef och det nyfödda barnet som
låg i krubban (Luk 2:16) . [2]***

Fulla av förvåning har vi de gångna dagarna betraktat hur Guds välvilja visar sig. Låt oss inte sluta bli förvånade! ***Det är nödvändigt att titta på Barnet, vår Kärlek, i vaggan. Vi bör titta på det medvetna om att vi står inför ett mysterium. Vi måste acceptera mysteriet genom tron, och likaledes genom tron fördjupa oss i dess innebörd . [3]*** Utöver att efterlikna herdarna som skyndade sig till grottan kan vi därför lägga märke till de vise männens föredöme, vilka vi kommer att

minnas vid den förestående högtiden om Herrens uppenbarelse. Tack vare sin ödmjuka tro övervann dessa män de svårigheter som de stötte på under sin långa resa. Gud upplyste deras hjärtan så att de i en stjärnas ljus skulle upptäcka meddelandet att Messias fötts. De var följsamma, och denna inställning ledde dem ända till Betlehem. Där gick de in dit den heliga familjen bodde *och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom. De öppnade sina kistor och räckte fram gåvor: guld och rökelse och myrra .* [4]

Låt oss även vi vara följsamma nådens ingivelser som vi får genom sakramenten, men även i vår personliga bön, då vi betraktar händelserna i evangeliet, samt då vi välvilligt tar emot de råd vi får i den andliga vägledningen och anstränger oss för att sätta dem i verket. Den helige Tomas av Aquinos uppmaning är helt logisk: ”Med tanke på att det

mänskliga sinnet är svagt, och på samma sätt som det behöver föras till kunskapen om de gudomliga tingen, så måste den också föras till kärleken liksom vid handen, genom vissa sinnliga saker som är lätta för oss att lära känna. Bland dessa är den främsta Jesu Kristi mandom, enligt det vi läser i julprefationen: 'Vi får skåda Gud i synlig gestalt för att kärleken till det osynliga skall brinna i oss.'" [5]

Trosbekännelsen i mässan framlägger människoblivandets frälsande mysterium med högsta enkelhet då den bekänner att Guds Son *för oss människor och för vår frälsnings skull har nedstigit från himmelen. Och han har antagit kött genom den helige Ande av jungfru Maria och blivit människa* . [6] I dessa få ord, som vi uttalar eller sjunger med en djup bugning, berättas historiens centrala händelse, som har öppnat himlens portar för oss. I

denna text hörs ekot av de tre skildringarna av människoblivandet som förmedlas i evangelierna. När den helige Matteus berättar om förkunnelsen av mysteriet för den helige Josef, låter han ängeln använda samma ord som beskriver jungfru Marias Son: *du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder* . [7] Människoblivandet och Jesu födelse visar hur oändligt god Gud är. Eftersom vi inte kunde återvända till Gud av egen kraft, på grund av synden – arvsynden och våra personliga synder –, kom han oss till mötes: *Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv* . [8] Jag påminner er om detta som vår Fader sade för att få oss att leva av en aktiv och djup tro: ***Om man inte häpnar inför Guds mysterier slutar det med att man tappar tron*** . [9] Är vi finkänsliga i vårt umgänge med

Jesus? Tackar vi Herrens allmakt som
fordrar vår underkastelse som
kärleksbevis?

Verbum caro factum est . [10] Guds
Ord har inte endast närmat sig oss
för att tala till oss, såsom tidigare i
Gamla Testamentet, utan han har
blivit en av oss, en ättling från Adam
och Eva, då han antog jungfru Marias
kött och blod: lik oss i allt utom i
synden. [11] Han ville komma till
världen för att visa oss ***att alla
jordiska stigar, alla civilstånd,
alla yrken och alla hederligt
utförda uppgifter kan helgas*** , [12]
och han är angelägen om att vi
vandrar på dessa stigar på ett heligt
sätt, med övernaturlig och mänsklig
fullkomlighet. Hur oändligt och
förunderligt nalkas inte *Gud med
oss !*

När den helige Lukas berättar om
vår Frus bebådelse, skriver han ner
ärkeängeln Gabriels samtal med

Maria där han förklarar Guds plan för henne: *Helig ande skall komma över dig, och den Högstes kraft skall vila över dig. Därför skall barnet kallas heligt och Guds Son* . [13] De tre gudomliga personernas kärleksfulla blick fästs på jungfru Maria. De hade valt henne allt sedan evigheten för att vara den sanna förbundsarken och syndarnas tillflykt, eftersom Guds Son skulle bli kött i hennes helt rena sköte. Hennes omedelbara och bestämda svar – *fiat mihi secundum verbum tuum* [14] , må det ske med mig som du har sagt – öppnade upp för detta stora och tröstande mysterium. När vi ber Angelusbönen varje dag minns vi detta unika tillfälle i frälsningshistorien. Hur andaktsfullt ber vi denna bön? Tackar vi jungfru Maria från djupet av vårt hjärta för hennes totala hängivelse till att fullfölja Guds plan? Låt oss allt oftare återvända till det den helige Josemaría skrev: ***Moder, moder!***

Med ditt ord - fiat - har du gjort oss till Guds bröder och till hans härlighets arvingar. Välsignad vare du! [15]

Alla dessa anledningar, och så många fler som man skulle kunna räkna upp, kan sammanfattas i en enda: ”Ordet blev kött för att göra oss ’delaktiga av den gudomliga naturen’(2 Pet 1:4): ’Ty detta är skälet till att Ordet blev människa och Guds Son blev Människosonen: för att människan skulle ingå gemenskap med Ordet, på detta sätt ta emot barnskapet hos Gud och bli Guds barn.’” [16]

Jesus Kristus är verkligen den andra personen i den heliga Treenigheten: den evige Faderns Son som verkligen har antagit vår mänskliga natur utan att upphöra att vara Gud. Jesus är inte en varelse som delvis är gud och delvis är människa, som en omöjlig blandning av gudomen och

mandomen. Han är *perfectus Deus*, *perfectus homo* , som vi bekänner i *Quicumque* , den atanasianska trosbekännelsen. Låt oss anstränga oss för att gå in på djupet i denna sanning. Låt oss be Hjälparen att öppna vårt sinne för att förstå det djupare och få det att bli levande hos oss och för att förmedla det till andra med helig entusiasm. Låt oss inte glömma att vi alltid och i vilken omständighet som helst behöver visa hur heligt stolta vi är över att vara Jesu bröder, Gud Faderns barn i Kristus.

Låt oss tänka på detta en gång till:
”Så är det en rätt tro att vi tror och bekänner, att vår Herre Jesus Kristus, Guds Son, är i lika mån Gud och människa. Gud är han såsom född av Faderns väsen före all tid, och människa är han såsom född av moderns väsen i tiden. Helt och fullt Gud och helt och fullt människa med förnuftig själ och mänsklig kropp.

Jämlik Fadern efter den gudomliga naturen, ringare än Fadern efter den mänskliga naturen. Och fastän han är Gud och människa, är han likväl inte två, utan en enda Kristus. Men en enda är han, inte så att den gudomliga naturen förvandlats till mänsklig, utan så att den mänskliga naturen antagits av Gud. En enda är han, icke så att naturerna sammanblandats, utan så att personen bildar enheten.” [17]

Självfallet är det så att vi står inför ett mysterium som är så glänsande att förnuftet blir bländat då det tänker på det. Även om liknelsen är lite fattig, är det som när någon försöker titta direkt på solen och måste ta ögonen ifrån den eftersom de inte kan tåla så mycket solljus. Inför människoblivandets mysterium finns inte fler möjligheter än den som vår Fader talade om: ***vi behöver en kristen människas ödmjuka inställning: vi får inte vilja***

***förminska Guds storhet så att den
passar våra fattiga koncept och
våra mänskliga förklaringar, utan
förstå att detta mysterium i sin
dunkelhet är ett ljus som leder
människornas liv . [18]***

Just i grottan i Betlehem visar sig inte bara Guds oändliga kärlek till sina skapade varelser, utan även hans outgrundliga ödmjukhet. Detta barn som ger ifrån sig sina första läten och gråt, som fryser och som behöver Marias och Josefs värme är den allsmäktige och evige Guden, som ville klä av sin gudoms härlighet utan att för den skull överge himlen för att komma till jorden: *Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss . [19]* Inför denna förunderliga verklighet är det lätt att förstå att vår Fader ofta utbrast: ***Varför älskar du mig så mycket, Herre? Den kristna***

paradoxen – säger Benedikt XVI –
består just i att Guds vishet, det
vill säga det eviga *Logos* , blir ett
med människan Jesus från Nasaret
och med hans historia. Det finns
ingen annan lösning på denna
paradox än ordet ”Kärlek”, som i
detta fall självfallet bör skrivas
med versalt ”K”, eftersom det
handlar om en Kärlek som oändligt
övergår de mänskliga och
historiska dimensionerna . [20]

För att göra det klart för oss att
ödmjukheten är outhärlig för att
förstå Människoblivandet, berättar
den heliga Skrift för oss att de första
vittnena till Guds tillintetgörande
(förutom Maria och Josef) var några
fattiga herdar som vaktade sina
hjordar runt Betlehem. Det var ett
enkelt folk som inte hade någon
prestige hos andra. Herren fastnade
för dem eftersom ”det som framför
allt lockar Guds välvilja är hjärtats
ödmjukhet.” [21] Flera år senare

kommer Jesus själv att tacka sin himmelske Fader: *för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn. Ja, Fader, så har du bestämt .*

[22]

Även de vise männen kunde känna igen Messias eftersom de var enkla och frikostigt uppmärksamma på Guds tecken. *Vår Herre vänder sig till alla människor, för att de skall gå honom till mötes, för att de skall bli heliga. Han kallade inte bara de vise männen, som var visa och mäktiga: till herdarna i Betlehem hade han dessförinnan sänt inte bara en stjärna, utan rentav en av sina änglar. Men fattiga och rika, visa och mindre visa, alla skall i sin själ främja den ödmjuka inställning som gör det möjligt att lyssna till Guds röst .*

[23]

Rörd kommer jag ihåg de gånger då den helige Josemaría lät oss betrakta Herrens födelse. Han talade om ***lärostolen Betlehem*** , där Jesusbarnet lär oss mycket, bland annat och framför allt ödmjukhet, så att vi ska lära oss att ge upp vår stolthet och vårt högmod genom att betrakta det gudomliga Barnet. Låt oss dessutom förundras över att det som framför allt lockade honom (för att använda ett mänskligt sätt att uttrycka sig) att göra jungfru Maria till sin Moder var hennes ödmjukhet, hennes ringhet: *han har vänt sin blick till sin ringa tjänarinna. Från denna stund skall alla släkten prisa mig salig* .
[24]

Denna inställning, som vi bör be Herren om att ha, utesluter inte att vi längtar efter att bära mer frukt i det arbete som sysselsätter var och en av oss genom att använda alla hjälpmedel som står till vårt förfogande för att bli bättre och för

att ära Gud med vår sysselsättning. Tvärtom, säger den helige Fadern, **det handlar om att studera, att fördjupa sin kunskap genom att ha "de smås" anda, en ödmjuk och enkel anda, som Marias, "Vishetens säte". Hur ofta har vi inte varit rädda för att gå till grottan i Betlehem eftersom vi var oroliga för att det skulle vara ett hinder för vårt kritiska tänkande och vår "moderna anda"! Men i själva verket kan var och en av oss i denna grotta upptäcka sanningen om Gud och sanningen om människan, om sig själv. Båda sanningar har mötts i detta barn som föddes av jungfru Maria: människans längtan efter det eviga livet rörde Guds hjärta, som inte skämdes för att anta mänsklig form . [25]**

Låt oss i denna heliga kamp för att endast få Gud att glänsa i oss, i vårt arbete och i vårt apostolat vända oss

till vår Faders förbön, särskilt den 9 januari, årsdagen av hans födelsedag, och den 13 januari, årsdagen av hans dop, så att vi får större insikt från himlen. Sluta inte be för Kyrkan och för Påven, för Verkets apostolat, helt förenade med mina böneämnen och medvetna om att vi behöver våra kristna bröders och systrars bön.

Gudskelov växer arbetet överallt, men vi behöver nå fler personer, fler miljöer och fler platser: Jesus begär det där han ligger på halmen i Betlehem, eftersom han vill att vi samarbetar med honom i Kyrkans uppdrag att förmedla återlösningen till alla människor. Jag har upplevt hur så många personer hungrar efter Gud, även under min senaste resa till Verona (hur bra har man det inte med er, med alla andra!) i mitten av förra månaden och jag "ser" denna hunger i de nyheter som jag får från hela världen.

Nu när det nya året börjar, på Marias, Guds moders högtidsdag och på andra dagar denna månad som kantar Verkets historia, anropar jag – genom att vända mig till vår Moder – Herrens välsignelse för var och en av er och era familjer, för era arbeten och era apostoliska verksamheter. Med all sin tillgivenhet, välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 januari 2013

[1] Missale, Jungfru Maria, Guds moders högtid, andra läsningen (Gal 4:4-5).

[2] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 25/12 1973.

[3] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 13.

[4] Matt 2:11.

[5] S:t Tomas av Aquino, *Summa theologiae* , II-II, q. 82, a. 3 ad 2.

[6] Missale, Mässans ordinarium, *Den nicensk-konstantinopolitanska trosbekännelsen* .

[7] Matt 1:21.

[8] Joh 3:16.

[9] S:t Josemaría, Anteckningar från ett samtal, 25/10 1973.

[10] Joh 1:14.

[11] Jfr Heb 4:15.

[12] S:t Josemaría, *Samtal* , nr 26.

[13] Luk 1:35.

[14] Luk 1:38.

[15] S:t Josemaría, *Vägen* , nr 512.

[16] *Katolska Kyrkans katekes* , nr 460. Citatet kommer från S:t Irenaeus

av Lyon, *Adversus haereses* , 3, 19, 1:
(PG 7/1, 939).

[17] Den atanasianska
trosbekännelsen 30-36 (Denz. 76).

[18] S:t Josemaría, *När Kristus går
förbi* , nr 13.

[19] Fil 2:6-7.

[20] Benedikt XVI, Predikan i Vespern
den 17/12 2009.

[21] Salige Johannes Paulus II, Tal vid
den allmänna audiensen, 6/11 1996.

[22] Matt 11:25-26.

[23] S:t Josemaría, *När Kristus går
förbi* , nr 33.

[24] Luk 1:48.

[25] Benedikt XVI, Predikan i Vespern
den 17/12 2009.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-januari-2013/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-januari-2013/)
(2025-08-04)